

Goran Tomčič

Prenehanja

Vse to je še mogoče. Mogoče je strgati kožo na bobnu,
mogoče je trgati mehke poganjke korenin, vse je
mogoče prehoditi, pomisliti kot noge, ki hodijo
hodijo hitre korake po velikem atlasu tišine,
kot ladje, ki parajo spomine po površini,
puščajo belo sled, ki se peni kot sen,

ki ga ne moreš dosanjati. Mogoče je slediti letu
ptice, mogoče je gladiti sklenino školjke, mogoče je
vonjati borov gozd, gledati v nebo kot
cvet agave, stiskati v pest sipino pest...
Mogoče je. Mogoče si tisti, ki bo vmil čas
strahu, odvezemal strah pozabi.

* * *

Odnášaš prihajanje, premeščanje nedokončane noči,
v kateri so druge roke gradile peščene odločitve,
puščale izbrisne sledi. Z istimi besedami
oznanjaš čakanje, zavračaš pozabe
spomina telesa, napit si z agonijo vonja.

Vate je utopljeno odštevanje, ki te prebuja
v nepovratnosti mogočega, ki te nekje nedoločeno
ustavlja v označeni podobnosti, pušča te
neizrekljivega v poskusu, brezštevilnega v daljavi dneva,
ki te čaka v prelivanju neizgovorjenih barv.

* * *

Podoben si neznani rastlini. Z razvejanimi koreninami
puščaš v steklenici sloje usedline prisotnosti, širiš se po
prostoru, ki bi hotel biti smrt tvojega prodora,
kot spomin filma, opis kadra, slutnja glasu.
Zares, utihnili je vera v govorico neznanega,

prepoznani so okrutnost in strah, nezvestoba in beg,
opravičeno je odnehanje, pričakovanje udarcev, podobnih
ritmu pokanja v hrbtu, padanja rožičev. Geografijo
telesa utapljaš v področje dna, tečeš skozi stene
rdečih koral, po bližnjem kamenju, produ.

* * *

Ne bo nas pozabila nostalgija velemesta, spomin
na padec Challengerja. Ne bom šaman v tvojem vigvamu,
še naprej boš prisluškoval naraščanju industrijske
reke. Brskal boš s prsti po rdeči zemlji,
vendar ne boš otipal krede, ne boš se spominjal jezika
svojih prednikov, ne boš vrezoval njihovih ornamentov.
Tebi bo zadostoval video, ki bo neprestano
vrtel reklame za levi's 501, neonske linije namesto
rib v akvariju, AEG električna ura, ki brezšumno
odbija prenehanje and this is. I know that.

Fosforescentna žalost

Pepel in prah, to si, osušil si svoje
glinaste idole. Vse naokrog je tišina.
Sediš čisto sam v krogu in že si siv,
vse, prav vse, kar je v krogu,
vse je belo. In ničesar ni izven kroga.
Črn si, smrt te je umorila. Z njo je
vse izpolnjeno. Strah te je in vode in teme.
Severne svetlobe in velikega neba, neskončne
atmofere. Ti, ki poganjaš iz lupine
skalnatega cveta, ti, ki ne preneseš
osjega brnenja. Šakalov, hijen. Sveti
kamen je v tvojih očeh.

Marmor tvojega pogleda je nežen
kot satovje belega panja. Lovec si
zaspal na jelenovem okostnjaku.
Kaos in arhetip časa. Neolitska žalost.

Vetrovi, burje, vsega te je strah. Povzpel bi se
na vrh sveta, toliko žalosti je v tebi.

Tiste davne žalosti. Tiste stare glinaste
krogle, ki varuje kristalno srce.

Zore ni lahko prenašati. V njej vladajo
živali. S kostjo udarjaš po kamnu
in slišiš, v plitvini se igra zlatorog in
čaka. To te boli bolj kot tišina.

Moratorium Day

Zapri oči, jelen. Globoko jih zapri.
Jaz sem strašnejši od tvojega strahu.
Moja zastava? Nikogaršnja zastava, in kamorkoli
jo zabodem, rastejo jagode, rdeče, gozdne.
Tam se kopajo kače, tam slačijo kožice.
Zapri svoje rožnate oči. Strašno je
videti okamnelo kačo na kamnu.

Strašno je videti ranjeno kačo, njeno
vročo strupeno kri. Frajer, si rečem,
drget roke. Frajer, si rečem, kako se je
dobro furati po tej reki,
kako je dobro vohati gnezdo. Jelen,
zapri oči. Zapri jih do sna. Zapri
jih do mene. Poženi moj kanu, ki je poln kož.

Hangar

Toreador y la muerte

Pustiš, da odjekne udarec
pokrova vodnjaka. Ne spomnijo te
močeradi na zidu.
To poletje je bolj nežno kot papirnati
avioni. Dokler gledaš video, ali bi zmogel
več kot dvesto po španski avtocesti.

Fuck off, cowboy

Pognal si svojega sabba, svojo solzo brez dna.
Prečesala sva hitrost trajanja,
a dokler sva sama na prerijski avtocesti
in ko gredo mimo naju kolone vlakov,
se slišiva.

Samo še danes
si zaželi naježeno jutro, naj umolkne
vzhodni veter, cingljavo ropotanje
in zvonec, hey, cowboy, izvleci tequillo,
škrlatna nevihta se pripravlja, da bo okarala dan.

Lupina

Z vrhom kajaka razpiram lokvanj.
V nekem killykeenovskem ovinku
naju zibajo trenutki oceana,
iz ginsenga so tvoja tolkala.

Z vrhom surfa sekam val.
V nekem peščenem zalivu
dež lomi peno, tvoj nasmeh
je lomljiv.

Prevedel Stane Mažgon